

[Oluf Pedersen.]

ligt, for saa vidt som det blot drejede sig om, at man rent skattemæssigt havde flyttet Indtægten fra det ene Aar til det andet.

Med Hensyn til selve Vurderingsreglerne for Ansættelse af fast Ejendom er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen i, at der burde ske en Forbedring. Det mener jeg skulde ske, men det er Ting, som ikke er til Behandling her og ikke direkte vedrører Lovforslaget.

Jeg kan anbefale Lovforslaget til villig Behandling i Udvalget, men mener, det var naturligt, at der paa visse Omraader skete Ændringer i det.

Knud Kristensen: Der har været almindelig Glæde og Tilfredshed over dette Lovforslags Principper. Jeg maa bedrøve Tinget og Ministeren og Ordførerne — hvis de i øvrigt lægger nogen Vægt paa, hvad jeg mener — med, at jeg ikke kan deltage i denne almindelige Anerkendelse af, hvad der her er foreslaaet.

Ordføreren for Det radikale Venstre og for det socialdemokratiske Parti talte en Del om det formaalstjenlige i en ligelig Beskatning. Det er der selvfølgelig ingen der vil protestere imod, i hvert Fald vil jeg ikke gøre det. Det er selvfølgelig Maalet at naa en ligelig Beskatning, og Betydningen af en saadan kan vi sikkert alle anerkende.

Spørgsmaalet er ganske simpelt, om det, der her er foreslaaet til Opnaaelse deraf, er mere formaalstjenligt, mere praktisk end det, vi har, og dér er jeg, som sagt, af en anden Mening end de, der hidtil har talt. Jeg vil for det første gøre den almindelige Bemærkning, at den Ordning, vi nu har, er, selv om der sker visse Ændringer i den — maaske ikke saa meget ad Lovgivningens Vej som igennem den praktiske Udformning —, en gammel Ordning. Det er en Ordning, som har eksisteret henved en Menneskealder, og det er klart, at saa er der ved Praktiseringen indvundet betydelige Erfaringer. Man optræder nu med en anderledes Sikkerhed end til at begynde med. Der er, saa vidt jeg kan skønne, fremkommet et helt andet Samarbejde mellem de forskellige Faktorer inden for Lignings- og Vurderingsvæsenet. Der er ingen Tvivl om, at naar man nu gaar til at omkalfatre alt dette, maa man i saa Henseende paa mange Punkter begynde forfra. Den Erfaring, den Tilpasning, om jeg saa maa sige, det Samarbejde, som er naaet under den nuværende Organisation af Ligningsarbejdet, ved Udfindelsen af de Værdier, hvoraf Skatten

skal svares, er vel ikke helt skudt til Side, men man maa dog i meget høj Grad begynde forfra. Derfor mener jeg, at hvis man ikke ved en Nyordning opnaar væsentlige Fordele, saa skal man ikke paa den Maade omkalfatre, for der er ingen Tvivl om, at der er indvundet betydelige Erfaringer, opnaaet praktiske Fremgangsmaader, som ikke saa godt vil kunne passe ind i det nye som i det gamle, og som derfor paa en Maade vil være spildt.

Jeg vil da sige, at jeg finder, at Nyordningen ikke alene ikke betyder nogen væsentlig Forbedring, men jeg finder, at den paa mange Punkter er uheldig, og er det paa saa mange Punkter, at den som Helhed er et Tilbageskridt. Jeg mener, at Lovforslaget i Virkeligheden gaar ud paa en hel Omplacering af Kontorindflydelsen i Forhold til de mere praktiske Folks Indflydelse paa Ligningsarbejdet og Vurderingsarbejdet. Medens der under den gamle Form vel har været nogle Kontorer, saa har det dog været Over-Skyldraadet og Landsoverskatteraadet, der officielt har foretaget Arbejdet. Det vil sige, at det er helt og fuldt under deres Ansvar, det er foregaaet. Kontorerne er ikke bemyndigede til paa eget Initiativ at foretage noget af dette, de har ikke Retten dertil og ikke Ansvaret. Jeg benægter ikke, at man ogsaa maa have et Kontorpersonale, der skaffer Oplysning og foretager det forberedende Arbejde, men det foregaar helt og fuldt under Landsoverskatteraadets og Over-Skyldraadets Vejledning og Ansvar. Derfor har man disse at holde sig til.

Men helt anderledes vil det blive efter den nye Ordning. Ser man paa §§ 2—6, vil man se, at alle disse Paragraffer med Undtagelse af § 6, hvori der staar, at Finansministeren fastsætter de fornødne Regler o. s. v., begynder med, at Ligningsdirektoratet gør dette og dette. Saa kommer der sidenhen, at det skal indhente Ligningsraadets Bemyndigelse og have dets Vejledning o. s. v., men det er Ligningsdirektoratet, det vil sige Kontoret, der er den aktive Part deri; det er det, der foretager det afgørende. Det er det, som ved dette Lovforslag bliver skudt i den Grad i Forgrunden, at man nu næsten kan sige, at det bliver Ligningsdirektoratet, der bliver det primære, og de praktiske Mænd som bliver det sekundære. Saadan vil det i alt Fald blive i den praktiske Udformning, hvis man skal følge Lovforslaget.

Hvis Ministeren ikke rigtig kan forstaa den Tankegang, vil jeg spørge Ministeren, hvad han vilde mene om, at man i de